

Arrest

**nr. 36 332 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2009, waarbij de behandeling van de zaak wordt verdaagd naar de terechtzitting van 6 november 2009.

Gelet op het arrest nr. 34 316 van 18 november 2009 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 24 februari 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 27 februari 2007 een asielverzoek in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) nam op 8 juni 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster diende bij schrijven gedateerd op 13 juli 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 1656 van 11 september 2007 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

1.5. Op 19 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 26 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 15 020 van 18 augustus 2008 werd het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2008 door de Raad verworpen.

1.8. Verzoekster meldde zich op 18 november 2008 samen met een Belgische man aan bij de administratieve diensten van de gemeente Zemst om aangifte te doen van een voorgenomen huwelijk.

1.9. Op 25 maart 2009 diende verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen op basis van een duurzame relatie met een Belgische man.

1.10. Op 30 juli 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoekster op 25 augustus 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 25.03.2009 (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Uit de woonstcontrole blijkt dat betrokkene niet meer op het grondgebied van de gemeente verblijft. Zij heeft de woning verlaten zonder gekend adres.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

In het proces verbaal d.d. 27.07.2009 van de politie van Zemst verklaart de vriend van betrokkene het volgende : "Aangaande mijn voorgenomen huwelijk met de genaamde (B.S.) kan ik heden volgende bijkomende verklaring afleggen. Wanneer ik vorige week door uw diensten werd ingelicht van het feit dat er een bijkomend onderzoek werd gevraagd door de diensten van de Burgelijke Stand van het parket te Brussel, is mijn vriendin van huis weggelopen. Ze is vooral bang dat ze op last van de dienst Vreemdelingenzaken zal teruggestuurd worden naar Afrika, meer bepaald Nigeria. Het is wel zo dat zij persoonlijk niet in het bezit was van haar Nigeriaans paspoort en dit diende te gaan halen ergens in Antwerpen. Ik vond dit op zich een vreemde zaak en heb haar dit ook alzo gezegd. (S.) heeft mij dan gezegd dat ze dit echter snel moest gaan halen doch zegde niet waar. Ik heb haar dan verschillende malen opgebeld met het verzoek dat ze zo snel mogelijk zou terugkomen daar uw diensten haar

paspoort al zouden komen ophalen zoals ik met uw dienst had afgesproken. Wanneer u dan aan mijn deur was, was ze nog steeds afwezig en heb ik haar in uw bijzijn opgebeld. Aan u heeft ze dan gezegd dat haar paspoort ergens in Antwerpen was doch niet exact waar. Het is pas vanaf toen dat ik wist dat haar paspoort in Antwerpen zou zijn. Nadien heeft ze nog enkele keren gebeld met de vraag wat er diende te gebeuren en wat er zou gebeuren. Ik heb haar gezegd dat er vingerafdrukken moesten genomen worden en dat ze dringend haar Nigeriaans paspoort diende voor te leggen. Ze reageerde hier heel heftig op. Ze was van mening dat het onderzoek gelijkstond aan door uw diensten opgepakt worden en teruggestuurd worden naar Nigeria. Ik heb haar niet kunnen vanaf brengen. Ze heeft mij ook gezegd dat ze alvorens naar huis te komen met de advocaat wenste te raadplegen. Met deze advocaat heeft ze dan vorige zaterdagmiddag contact gehad en is ze volgens mij bij deze aan de deur geweest. Ik kan dit opmaken aan het feit dat ze mij heeft gebeld en ik ook de advocaat persoonlijk met haar toestel heb gesproken. Volgens de advocaat was er tijdens het voorbije weekend nog geen probleem om zich te vertonen, maar zou ze best vanaf heden 27/07/2009 twee weken onderduiken tot hij terug was van zijn reis uit Ruanda. Zij is dan ook niet meer tot bij mij gekomen. Na de telefoon van de advocaat heb ik dan haar GSM-nummer laten blokkeren daar de kosten van haar gesprekken op mijn rekening komen. Ik heb ze dan ook niet meer gehoord of gezien. Wat mij betreft is de relatie afgelopen en zal ik ook de procedure stoppen om met (B.S.) een huwelijk aan te gaan. Ik zal mij aanbieden op de gemeentediensten met het verzoek haar op mijn adres te schrappen. Hoe het zal aflopen met al haar kleding die bij mij hangt heb ik nog geen oplossing voor, ik veronderstel dat de advocaat mij hiervoor zal contacteren. Ik blijf er echter bij dat ik nooit de bedoeling heb gehad een schijnhuwelijk aan te gaan, ik ben steeds oprecht geweest. Het is inderdaad zo dat zij een zoontje heeft (F.) die bij haar zus (B.) in Afrika verblijft"(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is tot een loutere verwijzing naar de verklaring van haar verloofde en dat niet blijkt op basis van welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid meent dat zij niet aan de voorwaarden zou voldoen om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Daarnaast stelt ze dat geen rekening gehouden werd met de werkelijke situatie, dat de verklaring van haar vriend *"ingegeven werd uit schrik"*, dat de politie haar verzocht had haar paspoort binnen te brengen en dat zij daarom vreesde opgepakt te worden en dat aangezien haar advocaat op vakantie was zij niet wist wat te doen. Zij geeft verder aan dat haar verloofde spijt heeft van zijn verklaring, dat hij een nieuwe verklaring wil afleggen en dat de continuïteit van hun relatie blijkt uit het gegeven dat een dagvaarding werd uitgebracht teneinde te kunnen huwen.

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geduid dat uit de woonstcontrole blijkt dat verzoekster haar woning verlaten heeft zonder gekend adres en dat de man met wie zij beweerde een duurzame relatie te hebben verklaarde dat wat hem betreft de relatie afgelopen was, dat hij de nodige stappen zou ondernemen om de procedure te stoppen om met verzoekster een huwelijk aan te gaan en dat hij zich bij de gemeentediensten zou aanmelden teneinde verzoekster te laten schrappen op zijn adres. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoekster kan bovendien niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, aangezien zij deze weergeeft en bekritiseert in haar

verzoekschrift. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden onderzocht in het kader van hetgeen is bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Uit het administratief dossier blijkt dat uit een woonstcontrole is gebleken dat verzoekster niet meer kon aangetroffen worden op het adres van haar Belgische vriend en dat deze verklaarde dat de relatie afgelopen was. Verweerder kon derhalve, nu uit deze vaststellingen blijkt dat verzoekster zich niet voegde bij de man met wie ze voorhiel een duurzame relatie te hebben en er geen sprake meer was van een gezinscel, oordelen dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Door louter voor te houden dat haar verloofde bang was en dat zij haar advocaat niet kon bereiken, toont verzoekster verder niet aan dat de vaststellingen die werden gedaan door het bestuur niet in overeenstemming waren met de werkelijkheid. Uit de verklaringen die werden afgelegd door haar Belgische “*verloofde*” blijkt immers dat verzoekster wel degelijk contacten onderhield met haar raadsman en kan niet afgeleid worden dat hij zijn relatie stopzette omdat hij ergens voor bevreesd was. Verzoekster blijft trouwens in gebreke aan te geven waarvoor haar zagezegde partner bang zou moeten zijn. Verzoekster geeft aan dat zij zelf ook bang was. Er kan evenwel niet ingezien worden waarom zij zo bevreesd zou moeten zijn voor de Belgische administratie dat zij ervoor opteerde haar partner te verlaten. Het bestuur wenste immers enkel haar identiteit en het bestaan van haar relatie met een Belgische man te verifiëren.

Verzoekster stelt nog dat haar vriend spijt heeft van zijn verklaringen en aan de politie gemeld heeft dat hij een nieuwe verklaring wil afleggen. Zij wijst er tevens op dat een dagvaarding werd uitgebracht om alsnog te kunnen huwen. Zij voegt bij haar verzoekschrift een afschrift van deze dagvaarding alsmede een bewijs van gezinssamenstelling. De stukken waarnaar verzoekster verwijst dateren evenwel van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het bestuur er geen rekening mee kon houden. Het komt daarnaast de Raad, die in casu optreedt als annulatierechter, niet toe stukken te beoordelen die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoekster van oordeel is dat haar situatie gewijzigd is sedert het nemen van de bestreden beslissing en haar partner opnieuw bereid is een duurzame relatie met haar aan te gaan staat het haar bovendien vrij een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Van het bestuur, dat gebonden is door termijnen bij het nemen van een beslissing, kan echter niet verwacht worden dat het rekening houdt met de wispelturigheid van de partners. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon enkel de situatie in aanmerking nemen zoals deze bleek uit het onderzoek dat werd uitgevoerd voor het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3. Verzoekster kan, nu uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat het bestuur de bestreden beslissing nam na kennisname van de resultaten van een onderzoeksverslag en een proces-verbaal dat aan duidelijkheid niet te wensen overlaat, ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze beslissing genomen werd “*op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier.*” Verzoekster lijkt trouwens uit het oog te verliezen dat zij niet wenste in te gaan op de uitnodiging van het bestuur om stukken voor te leggen en dat zij verkoos onder te duiken. Verzoekster

verhinderde bijgevolg zelf dat verdere inlichtingen verkregen werden en kan haar eigen tekortkomingen niet afwentelen op het bestuur.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt geenszins aangetoond.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel nogmaals de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangezien verzoekster er zich toe beperkt opnieuw te betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar werkelijke situatie en daarnaast verwijst naar de dagvaarding tot voltrekking van het huwelijk die dateert van 4 augustus 2009 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.3. Verzoekster voert in een derde middel aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsafwending door "*de miskennis van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingsdefinitie*". Zij geeft nogmaals aan dat er geen rekening werd gehouden met haar werkelijke situatie en dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt blijft tot een verwijzing naar een verklaring die uit vrees werd afgelegd. Zij voegt hier nog aan toe dat het verdere verblijf in België haar niet mag worden onttrokken.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die verzoekster naar voren brengt, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

2.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK